

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČO: 25788001
sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5

zastoupeného Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, čj. ČTÚ-43 368/2015-603

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, čj. ČTÚ-43 368/2015-603 (dále též napadené rozhodnutí), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2015, čj. ČTÚ-36 093b/2015-613 (dále též prvostupňové rozhodnutí). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací podanou dne 11. 6. 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), a to v části týkající se otázky č. 1, otázky č. 2 a žádosti o poskytnutí kopie právního rozboru vypracovaného advokátní kanceláří Baker & McKenzie, s.r.o. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 27. 7. 2015, žalovaný zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a naposledy uvedené rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 11. 6. 2015 mu byla doručena žádost žalobce o poskytnutí informace (dále jen žádost o poskytnutí informace), kterou se žalobce v režimu zákona č. 106/1999 Sb. domáhal zodpovězení následujících dotazů:

„1) Je ČTÚ či znalec povinen v rámci ocenění, jež bylo předmětem shora uvedeného znaleckého posudku, kompenzovat údajnou tržní nevýhodu společnosti O2?

2) Z čeho konkrétně (předpisu či správního aktu) plyne případná povinnost ČTÚ či znalce v rámci ocenění, jež bylo předmětem shora uvedeného znaleckého posudku, kompenzovat údajnou tržní nevýhodu společnosti O2? Pokud taková povinnost plyne ze správního aktu, žádá společnost Vodafone Czech Republic a.s. o poskytnutí jeho kopie.

3) Sdělil ČTÚ znalci, že má v předmětném znaleckém posudku kompenzovat údajnou tržní nevýhodu společnosti O2? Pokud ano, tak jakou formou? V případě, že bylo uvedené sdělení dáno písemně, žádá společnost Vodafone Czech Republic a.s. o poskytnutí jeho kopie.

4) Poskytl ČTÚ znalci jakékoliv podklady, z nichž by plynul podnět či pokyn, aby znalec v předmětném znaleckém posudku kompenzoval údajnou tržní nevýhodu společnosti O2? Pokud ano, žádá společnost Vodafone Czech Republic a.s. o poskytnutí jejich kopie.

5) Jakým způsobem byl pro ocenění přidělu vybrán znalec ČVUT-fakulta elektrotechnická? Uzavřel ČTÚ se znalcem jakoukoliv smlouvu, předal mu jakékoliv písemné pokyny či zadání? V případě existence smlouvy či písemných pokynů žádá společnost Vodafone Czech Republic a.s. o poskytnutí jejich kopie.

3. Žalovaný doplnil, že žalobce současně v žádosti o poskytnutí informace požádal o poskytnutí „kopie právního rozboru rozdílné délky platnosti licence pro společnosti Radiomobil a Eurotel Praha od advokátní kanceláře Baker & McKenzie s.r.o., na který znalec odkazuje na straně 9 znaleckého posudku“.
4. Žalovaný podotknul, že k dotazům uvedeným pod číslem 3, 4 a 5 byly žalobci požadované informace poskytnuty dne 26. 6. 2015. Téhož dne bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí žádosti v části informací požadovaných pod body č. 1 a 2 a rovněž ve vztahu k požadavku kopie rozboru vypracovaného advokátní kanceláří Baker & McKenzie s.r.o.
5. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že z dotazů pod body č. 1 a 2 je zřejmé, že nesměřují k obecnému výkladu právních předpisů, ale k tomu, zda existuje správní rozhodnutí anebo obecnější komunikace, kterými by byla znalci uložena povinnost v rámci ocenění kompenzovat údajnou tržní nevýhodu společnosti O2 Czech Republic a.s. (dále jen „O2“). Uvedl, že pokud by přistoupil na výklad dotazů pod body č. 1 a 2 tak, jak je podává žalobce, došlo by k faktickému překrytí s dotazy pod body č. 3 a 4, které míří ke zjištění, zda byl znalec nějakým způsobem instruován před nebo v průběhu vypracovávání posudku. Doplnil, že otázky č. 3 a 4 již byly zodpovězeny, když bylo žalobci sděleno, že žalovaný uzavřel se znalcem smlouvu na vypracování posudku, přičemž poskytnul znalci všechny relevantní podklady. Kopie smlouvy byla žalobci dle žalovaného poskytnuta. Veškeré pokyny pro vypracování posudku byly obsaženy ve smlouvě, další povinnosti znalce při vypracování posudku pak plynou z příslušných právních předpisů. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

doplnil, že povinnosti žalovaného a znalce související s vypracováním znaleckého posudku plynou jak ze zákona, tak ze smluvního ujednání. Uzavřel, že dotazy týkající se povinností znalce založených jinak než právní normou byly žadateli zodpovězeny v odpovědi na otázky č. 3 a 4. Nezodpovězená tak podle žalovaného zůstala pouze skupina dotazů týkající se na zákonné povinnosti žalovaného a znalce, které směřují k výkladu právní normy. Žalovaný označil relevantní právní předpisy a doplnil, že výklad zákonů přitom nespadá do působnosti žalovaného a dotaz žalobce je tak možno pokládat za žádost o poskytnutí názoru žalovaného. S poukazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 28/2010 - 86 a rozhodnutí zdejšího soudu čj. 10 Ca 174/2005 - 20, žalovaný uzavřel, že dotazy pod body č. 1 a 2 směřují k výkladu zákona, neboť jiný výklad by popíral smysluplnost dotazů pod body č. 3 a 4, a požadované informace proto nebylo možno poskytnout.

6. Zpochybňoval-li žalobce v rozkladu možnost aplikace § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. na analýzu od advokátní kanceláře Baker & McKenzie s.r.o., žalovaný uvedl, že dle předmětného ustanovení povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již taková povinnost není zákonem uložena, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Doplnil, že k vypracování právní analýzy nebyly použité žádné veřejné prostředky ani jiným způsobem na ní žalovaný neparticipoval. K poskytnutí informace žalovanému došlo ze strany poskytovatele této informace zcela dobrovolně, neexistovala žádná zákonná povinnost takovou informaci žalovanému poskytnout. Vzhledem ke skutečnosti, že informace byla vypracována bez použití veřejných prostředků a byla žalovanému poskytnuta nad rámec zákonné povinnosti, mohla být podle žalovaného tato informace předána žalobci pouze v případě, že by s tím souhlasila osoba, která tuto informaci žalovanému poskytla, což však v dané věci naplněno nebylo.
7. Žalovaný nad rámec uvedeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce, že znalec byl zavázán zohlednit právní analýzu v znaleckém posudku, a proto by mělo dojít k poskytnutí analýzy, jakožto podkladu pro posudek, s odkazem na znění smlouvy mezi žalovaným a znalcem uvedl, že z daných ustanovení nelze nijak dovozovat, že znalec má povinnost závěr analýzy nekriticky převzít do svého posudku. Uvedené ustanovení pouze výslovně zdůrazňuje zákonnou povinnost znalce přezkoumat všechny do úvahy přicházející vstupní informace, aby byl jeho posudek co nejvíce objektivní. Úvaha, které informace jsou pro vyhotovení posudku relevantní, je pak podle žalovaného již zcela v jeho gesci, když je to právě znalec, kdo má povinnost v rámci nálezu uvést skutečnosti, ke kterým přihlížel. Smluvním ujednáním (podle něhož v posudku budou zohledněny veškeré podklady poskytnuté žalovaným) pak podle žalovaného nemohlo dojít k založení povinnosti odporující zákonu.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný byl povinen poskytnout žalobci informace o povinnostech žalovaného a znalce. Žalobce se neztotožnil s tím, že požadované informace mu již byly ze strany žalovaného poskytnuty. Z informací poskytnutých v přípisu žalovaného ze dne 26. 6. 2015, čj. ČTÚ-35 093/2015-613, podle žalobce neplyne odpověď na otázku, zda žalovaný znalci uložil povinnost kompenzovat údajnou tržní nevýhodu společnosti O2. Samotný fakt, že se mezi žalovaným a znalcem popsána jednání a komunikace odehrála, neznamená, že žalovaný uložil žalobci relevantní povinnost. Z poskytnutých informací neplyne ani to, zda byla podobná povinnost uložena

samotnému žalovanému. Žalobce zdůraznil, že své otázky neklade s cílem dosáhnout výkladu příslušných právních předpisů, ale usiluje o informaci, zda existuje nějaké rozhodnutí, úřední postup, správní akt či jiný podobný zdroj práv a povinností, z nichž by plynula povinnost žalovaného nebo znalce k zohlednění údajné tržní nevýhody. Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí jsou proto podle žalobce v této části nezákonná.

9. K neposkytnutí požadovaného stanoviska vypracovaného advokátní kanceláří Baker & McKenzie s.r.o. žalobce nečinil sporným, že toto stanovisko nevzniklo s použitím veřejných prostředků či že toto stanovisko předložila žalovanému společnost O2 dobrovolně. Nemožnost aplikace § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nastala podle žalobce okamžikem, kdy žalovaný toto stanovisko „zúřednil“, tedy v okamžiku, kdy jej začlenil do výkonu své působnosti, třetí osobu (znalce) na toto stanovisko odkázal a toto stanovisko jí poskytl. Tímto okamžikem se z dané informace stala součást správního rozhodování a úředního postupu žalovaného a tedy i informace, na jejíž poskytnutí má žalobce nárok. Podle žalobce je nepřipustné, aby žalovaný uměle a účelově obcházel zákon č. 106/1999 Sb. coby jeden ze základních nástrojů kontroly veřejné správy. Popsaným způsobem žalovaný podle žalobce vyňal z možnosti veřejné kontroly podklady pro ocenění znalcem, jež mají být ze zákona zpřístupněny veřejnosti v rámci konzultace, ale znemožnil dokonce veřejnosti kontrolu svého rozhodování. Žalovaný tím, že znalci uložil vycházet ze zmíněného stanoviska a současně bez dalšího udělil společnosti O2 příděl za cenu na tomto základě stanovenou znalcem, fakticky vyloučil z veřejné kontroly zcela zásadní a stěžejní podklad, na kterém spočívá jeho rozhodování s několika miliardovým dopadem na státní rozpočet.
10. Podle žalobce je nutno výjimky z poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. vykládat restriktivně. Předmětná informace podle žalobce za daných okolností ztratila v důsledku postupu žalovaného svůj původní soukromý charakter a projevila se ve veřejné sféře. Žalobce v tomto směru poukázal na to, že obdobný závěr k „zúřednění“ původně soukromých listin vyplývá i z jím označené rozhodovací praxe správních soudů v oblasti veřejných zakázek. Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí jsou proto podle žalobce i v tomto rozsahu nezákonná.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 10. 2015 k neposkytnutí stanoviska advokátní kanceláře uvedl, že je nesporné, že požadovaná informace vznikla bez použití veřejných prostředků, což je jednou z podmínek aplikace výjimky dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., jehož cílem je chránit informace, které byly povinným subjektům sděleny dobrovolně. Žalovaný doplnil, že předání stanoviska žalovanému proběhlo na základě iniciativy společnosti O2, nebylo podmíněno zákonnou povinností ani výzvou správního orgánu. K poskytnutí předmětného stanoviska tedy může podle žalovaného dojít pouze za předpokladu, že osoba, která informaci poskytla, vyjádří s takovým postupem souhlas.
12. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým argumentuje žalobce, vychází podle žalovaného z premisy, že subjekt, který se přihlásí do veřejné soutěže, dává konkludentně souhlas se zveřejněním své nabídky. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud zejména s ohledem na charakter veřejné soutěže, jakožto nástroje pro transparentní nakládání s veřejnými prostředky. Cílem veřejné soutěže je vybrat nejvýhodnější z nabídek, nutně tedy musí dojít k jejich porovnání s možností veřejné kontroly.

Porovnáním podkladů dochází k jejich zpracování v rámci výběrového řízení a podklady tak ztrácejí soukromý charakter a stávají se podle žalovaného „zúředněnými“. Pokud tedy soutěžící podává přihlášku do veřejné soutěže, vědom si výše uvedených skutečností, zároveň tím vyjadřuje souhlas s poskytnutím informací obsažených v návrhu. V daném případě je však podle žalovaného situace odlišná. Analýza byla správnímu orgánu předána mimo jakékoliv řízení [řízení o novém přidělu dle § 20 odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 127/2005 Sb.) bylo zahájeno až později a z ničeho nelze podle žalovaného dovodit byť alespoň konkludentní souhlas s jejím dalším poskytováním. Nadto podle žalovaného platí, že předmětná analýza sice byla žalovanému předložena, tento ji ale nijak nezpracoval a nemohla tedy ani ovlivnit jeho činnost. Neexistuje proto žádný důvod, proč by měla tato informace ztratit soukromý charakter a přestat být obchodním tajemstvím společnosti O2. Žalovaný připustil, že o existenci této informace uvědomil znalce, nicméně znalec tuto informaci pro výpočet ceny přidělu vůbec nepoužil. Tato skutečnost plyne z faktu, že v celém textu znaleckého posudku je stanovisko zmíněno pouze jednou, a to pouze ve výčtu podkladů předložených objednatelem posudku. Sám znalec v rámci vypořádání připomínek k posudku podle žalovaného uvedl, že stanovisko nebylo pro potřeby výpočtu ceny spektra ani pro výpočet koeficientu použito. Podle žalovaného se tedy jedná o informaci zcela irelevantní ve vztahu k řízení o novém přidělu dle § 20 odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb., která nebyla žalovaným nijak použita a tedy ani nemohlo dojít k jejímu „zúřednění“.

13. K dotazům stran povinnosti znalce ocenit údajnou tržní nevýhodu společnosti O2 žalovaný uvedl, že pokud jde o dotazy uvedené pod body č. 3, 4 a 5 žádosti o poskytnutí informace, žalovaný poskytnul žalobci požadované informace dne 26. 6. 2015. Zodpovězení otázek č. 1 a 2 bylo odmítnuto, jelikož dle názoru žalovaného se jednalo o dotazy směřující k výkladu zákona. V odpovědi na dotazy 3, 4 a 5 bylo podle žalovaného žalobci sděleno, že žalovaný uzavřel se znalcem smlouvu na vypracování posudku, přičemž poskytnul znalci všechny relevantní podklady. Žalovaný doplnil, že veškeré pokyny pro vypracování posudku byly obsaženy ve smlouvě (kopie smlouvy byla žalobci poskytnuta), další povinnosti znalce při vypracování posudku pak plynou z příslušných právních předpisů. Dotazy týkající se povinností znalce založených jinak než právní normou byly žalobci podle žalovaného zodpovězeny v odpovědi na výše uvedené otázky. Nezodpovězená tak zůstala pouze skupina dotazů týkající se na zákonné povinnosti žalovaného a znalce.
14. Žalobci přitom byla podle žalovaného poskytnuta informace, na základě jakých zákonů postupuje při ocenění přidělu žalovaný i znalec. Žalovaný se přitom ale neomezil pouze na výčet zákonů regulujících činnost žalovaného a znalce, když žalobci kromě jiného sdělil, že *„je to právě znalec, kdo má povinnost v rámci nálezu uvést skutečnosti, ke kterým přiblížil. To znamená, že pokud znalec usoudí, že určitá skutečnost není ve vztahu ke zkoumané otázce relevantní, nemůže být v rámci posudku zohledněna. Jiným postupem by došlo k porušení povinnosti vykonávat znaleckou činnost řádně, jak ji ukládá § 8 Zákona o znalcích a tlumočnících.“* Ve svém důsledku tedy byla žalobci podle žalovaného poskytnuta požadovaná odpověď na otázku, zda zde byla povinnost kompenzovat tržní nevýhodu společnosti O2.
15. Žalovaný v tomto směru doplnil, že dle § 20 odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb. platí, že pokud bude mít žalovaný za to, že je i nadále potřeba zachovat omezení počtu práv k využívání

rádiových kmitočtů, zajistí ocenění přídělů na základě znaleckého posudku. Je to tedy znalec, kdo provádí ocenění přídělů, přičemž je podle žalovaného povinen zohlednit vše, co má na ocenění přídělů vliv – tedy i tržní nevýhodu obchodní společnosti O2, o které mluví znalecký posudek na str. 65. *A contrario*, posudek nemůže dle přesvědčení žalovaného zohlednit nic, co na ocenění přídělů dopad nemá, tj. zejména stanovisko, které patrně neobsahovalo žádnou relevantní informaci ve vztahu k hodnotě přídělů. Pokud se tedy žalobce domáhal pouze obecných informací o zákonných povinnostech znalce a žalovaného při ocenění přídělů, žalovaný uzavřel, že byl žalobce uspokojen ještě před podáním žaloby. Pokud se ale domáhal hlubšího rozboru právních předpisů upravujících postup znalce při ocenění přídělů, žalobce setrvává na svém dřívějším stanovisku, že není v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 As 28/2010 - 86 povinným subjektem poskytování informací o výkladu právních předpisů.

V. Replika žalobce a další podání účastníků řízení

16. Žalobce v replice ze dne 16. 11. 2015 v reakci na obsah vyjádření žalovaného k problematice neposkytnutí stanoviska odmítl, že by toto stanovisko nebylo v řízení o udělení přídělů zpracováváno. Zdůraznil, že toto stanovisko sloužilo jako podklad pro zpracování znaleckého posudku, který měl ocenit příděl a na základě kterého bylo o udělení přídělů společnosti O2 žalovaným rozhodnuto. Žalobce měl za to, že závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 59/2014 - 41, lze na danou situaci plně aplikovat. Předmětné stanovisko bylo klíčovým podkladem pro určení ocenění přídělů, neboť právě na základě potřeby kompenzace údajné tržní nevýhody, která má být zdůvodněna právě v předmětném stanovisku, totiž došlo při ocenění k aplikaci tzv. korekčního koeficientu, kterým byla výsledná cena snížena téměř o 5 mld. Kč. Žalobce měl za to, že v předmětné věci došlo s ohledem na povahu veřejné konzultace podle § 130 zákona č. 127/2005 Sb. k poskytnutí konkludentního souhlasu společností O2 s poskytnutím této informace. Žalobce v tomto směru opětovně zdůraznil požadavek transparentnosti veřejné konzultace a procesu rozhodování žádosti o příděl vyplývající mj. z § 5 odst. 4 a § 130 odst. 1 poslední věty zákona č. 127/2005 Sb.
17. Žalobce dále trval na tom, že mu dosud nebyly poskytnuty informace o tom, zda žalovaný či znalec byli v rámci ocenění, jež bylo předmětem znaleckého posudku, povinni kompenzovat údajnou tržní nevýhodu společnosti O2. Nadto platí, že měl-li žalovaný za to, že požadovaná informace nebyla poskytnuta v rozporu se zákonem, bylo jeho povinností postupovat podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a prvostupňové rozhodnutí zrušit a nařídit povinnému subjektu informace poskytnout. Podle žalobce přitom nelze v daném případě uvažovat ani o aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.
18. Žalovaný v duplice ze dne 22. 12. 2015 setrval na svém procesním stanovisku. Byl přesvědčen, že charakter řízení o udělení nového přídělů dle § 20 odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb. je odlišný od charakteru veřejné soutěže. Nadto bylo předmětné stanovisko žalovanému poskytnuto ještě před zahájením řízení. Toto stanovisko pak nebylo žalovaným v rámci jeho činnosti nikterak použito, bylo toliko předáno znalci k posouzení, zda obsahuje informace relevantní pro vypracování znaleckého posudku na ocenění přídělů nových frekvencí. Znalec přitom dospěl k závěru, že stanovisko takové informace neobsahuje. Uvedené stanovisko tak nemělo žádný dopad na ocenění přídělů ani na činnost žalovaného. Žalovaný doplnil, že na dotaz ohledně povinnosti znalce a žalovaného zohlednit tržní nevýhodu dostal žalobce adekvátní odpověď. Žalobci bylo sděleno, že žalovaný má povinnost zabezpečit ocenění přídělů znalce a že znalec musí zohlednit

veškeré relevantní prvky podílející se na ceně přidělu. Tyto povinnosti plynou podle žalovaného ze zákona; žalobce byl odkázán i na příslušné ustanovení. Požadavek na detailnější informace je již podle žalovaného požadavkem na výklad zákona.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován).

K § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

20. Žalobce v podané žalobě především namítal, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná pro nesprávné právní posouzení spočívající v odmítnutí poskytnutí „*právního rozboru rozdílné délky platnosti licence pro společnosti Radiomobil a Eurotel Praha od advokátní kanceláře Baker & McKenzie s.r.o., na který znalec odkazuje na straně 9 znaleckého posudku*“ (dále jen „Stanovisko advokátní kanceláře“) s poukazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce měl za to, že aplikace tohoto důvodu odmítnutí poskytnutí informace nepřipadala v posuzované věci v úvahu za situace, kdy daná informace byla jejím poskytnutím znalci „zůředněna“ a kdy se z ní tak stala součást úředního postupu žalovaného. Žalobce v tomto směru považoval za případnou reflexi závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem k aplikaci naposledy uvedeného ustanovení v oblasti veřejných zakázek a veřejných soutěží.
21. Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.
22. Správní soudy k uvedenému zákonnému důvodu odmítnutí poskytnutí informací v minulosti opakovaně judikovaly, že účelem omezení práva na informace je v daném případě ochrana práv a svobod druhých, resp. třetích osob, které samy o sobě povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb. nejsou a předmětné informace povinnému subjektu sdělily dobrovolně. Jinými slovy, jde o ochranu takových informací, které se do dispozice povinného subjektu dostaly na základě volního jednání třetích osob, které nebyly povinny předmětné informace sdělovat a k jejich poskytnutí nedaly souhlas (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2014, čj. 30 A 104/2012 - 50, publ. pod č. 3186/2015 Sb. NSS).
23. Ke shodnému stanovisku dospívají i relevantní doktrinální závěry, podle nichž v souvislosti s výkonem své působnosti disponují povinné subjekty řadou informací, které nemají původ v jejich činnosti (ačkoliv s touto činností souvisejí), neboť byly povinným subjektům předány třetími osobami. Ty pak splňují podmínky citovaného ustanovení, že se jedná o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, a dále skutečnost, že předání daných informací není povinností třetích osob“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).

24. Nejvyšší správní soud k uvedenému ustanovení ustáleně judikuje, že „z § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona lze dovodit tři možné varianty poskytnutí/neposkytnutí informace. Všechny tyto varianty se týkají informací vzniklých bez použití veřejných prostředků a současně i předaných povinnému subjektu třetí osobou. Pro přehlednost lze tyto varianty shrnout následovně:

a) osoba, jež informaci předala, měla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem,

b) osoba, jež informaci předala, sice neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, ale s poskytnutím informace souhlasila,

c) osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí

V případech a) a b) se informace poskytne, v případě c) nikoliv“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 59/2014 - 41, publ. pod č. 3126/2014 Sb. NSS).

25. Jinak řečeno, aby bylo možno aplikovat uvedené omezení práva na přístup k informacím, musí být kumulativně splněny následující podmínky:

- daná informace vznikla bez použití veřejných prostředků,

- třetí osoba neměla povinnost informaci povinnému subjektu předat, a

- třetí osoba, která informaci povinnému subjektu poskytla, neudělila s poskytnutím informace souhlas.

26. V daném případě není mezi účastníky sporným, že Stanovisko advokátní kanceláře bylo zpracováno bez použití veřejných prostředků a bylo žalovanému jako povinnému subjektu předáno ze strany společnosti O2, tj. osobou, která neměla zákonem ani rozhodnutím vydaným na základě zákona uloženu povinnost tuto informaci žalovanému předat. Není tedy sporu o naplnění první a druhé podmínky aplikace uvedeného omezení práva na informace.

27. Žalobce se nicméně domáhá analogické aplikace závěrů vyslovených v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, který v některých specifických případech dovodil existenci konkludentního souhlasu osoby, která povinnému subjektu předmětnou informaci dobrovolně poskytla, s jejím zveřejněním povinným subjektem v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce tedy stojí na závěru, že přestože třetí osoba s poskytnutím požadované informace výslovně nesouhlasila, je třeba její konkludentní souhlas dovodit s ohledem na specifika daného případu.

28. Zdejší soud nepřehlédl, že judikatura správních soudů ve vztahu k některým zvláštním typům informací vyloučila možnost jejich odepření s poukazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. i v takových případech, kdy informace nevznikla s použitím veřejných prostředků a byla poskytnuta třetí osobou dobrovolně, aniž by přitom třetí osoba výslovně s možností zveřejnění takové informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb. souhlasila.

29. Přestože se obecně rovině z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu podává, že takový souhlas s poskytnutím informace musí třetí osoba vyjádřit jednoznačně a výslovně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, čj. 9 As 101/2011 - 108), Nejvyšší správní soud v oblasti veřejných zakázek a některých typů výběrových řízení

organizovaných územně samosprávnými celky dovodil, že takový souhlas lze poskytnout za určitých okolností i konkludentně.

30. Správní soudy ve své rozhodovací praxi dovodily, že aplikace § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nepřipadá v úvahu v případech, kdy se žadatel v režimu zákona č. 106/1999 Sb. domáhá poskytnutí nabídek předložených v rámci zadávacích řízení (srov. především rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 4. 2012, čj. 15 Ca 89/2009 - 55, č. 2694/2012 Sb. NSS), a to především s argumentací, že informace obsažené v nabídce se stávají součástí veřejné soutěže, jakož i s odkazem na zásadu transparentnosti ovládající zadávání veřejných zakázek. Soud v předmětném rozhodnutí uzavřel, že „*v okamžiku, kdy zadavateli veřejné zakázky malého rozsahu odevzdá jeden z uchazečů zpracovanou nabídku, stávají se informace obsažené v této zpracované nabídce součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací. Zadavatel jako povinný subjekt ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je proto povinen vyhovět žadateli o poskytnutí Informace ohledně nabídky zpracované jedním z uchazečů veřejné soutěže, vyjma dílčích informací podléhajících utajení dle tohoto zákona. Nesouhlas se zveřejněním zpracované nabídky vyslovený podle § 11 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona jedním z uchazečů veřejné soutěže nemá relevanci s ohledem na zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách*“.
31. Na právě uvedené závěry pak dále navázal Nejvyšší správní soud v žalobcem akcentovaném rozsudku ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 59/2014 - 41, publ. pod č. 3126/2014 Sb. NSS, v němž se zabýval aplikací předmětného ustanovení ve vztahu k nabídkám, které byly podány k záměru pronájmu městských reklamních ploch, který byl zveřejněn podle § 36 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku užití § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. vyloučil, když dovodil presumovaný souhlas s dalším poskytnutím nabídky ze zásady transparentnosti hospodaření s veřejným majetkem. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dovodil, že „*není proto rozhodné, zda účastníci výběrového řízení vyjádřili formalizovaným aktem souhlas s poskytnutím požadovaných informací stěžovatelce; již samotnou účastí v daném výběrovém řízení je totiž takový souhlas obsažen. Vzhledem k aplikovatelnosti zásady transparentnosti lze uzavřít, že v posuzovaném případě staly se informace obsažené v odevzdaných nabídkách součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací (k tomu srov. analogicky § 6 zákona o veřejných zakázkách a rozsudek zde citovaný v odst. [29]). Správní orgán prvního stupně jako povinný subjekt ve smyslu informačního zákona byl proto povinen vyhovět žadateli o poskytnutí informace ohledně takové nabídky, vyjma dílčích informací, jež jsou z poskytování dle informačního zákona vyloučeny. Opačný výklad § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona byl by nejen v rozporu se zásadou transparentnosti, nýbrž by z režimu poskytování vyjímал informace, které pojmově přísluší do oblasti veřejných úkolů ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/98/ES. Smysl uvedeného ustanovení, jímž je naplnění citované směrnice, byl by výkladem o nezbytnosti formalizovaného souhlasu účastníků výběrového řízení s poskytnutím informací zcela popřen*“.
32. Městský soud v Praze zvážil možnost aplikace předmětných východisek na skutkovém a právním půdorysu posuzované věci. Dospěl přitom k závěru, že žalovaný nezatížil prvostupňové a napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti, pokud žalobci s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. odmítl poskytnout Stanovisko advokátní kanceláře požadované v žádosti o poskytnutí informace.

33. Přestože Nejvyšší správní soud omezil možnost aplikace ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. v některých případech, v nichž s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti dané věci spatřoval významný veřejný zájem na transparentnosti vynakládání veřejných prostředků, je městský soud přesvědčen, že tyto závěry není bez dalšího možno pro rozdílnost skutkového a právního základu aplikovat i v nyní posuzovaném případě.
34. Především je třeba reflektovat, že v daném případě nelze ani prostřednictvím argumentace použité v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 3126/2014 Sb. NSS oproti shora popsaným případům dovodit, že třetí osoba mohla v okamžiku, kdy předmětné Stanovisko advokátní kanceláře žalovanému poskytla, rozumně předpokládat, že by poskytnutím předmětné informace současně konkludentně souhlasila s jejím zveřejněním k případné žádosti podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb.
35. Zatímco ve shora uvedených případech správní soudy zřetelně akcentovaly zcela zásadní míru přímé vazby mezi obsahem informace požadované v režimu zákona č. 106/1999 Sb. a vynakládáním veřejných prostředků, v posuzované věci byla požadovaná informace podle shodného tvrzení stran toliko jedním z dílčích podkladů, které měl k dispozici znalec pro potřeby formulace znaleckých závěrů k ocenění nového přídělu ve smyslu § 20 zákona č. 127/2005 Sb.
36. Soud rovněž ve svých závěrech vyšel z toho, že zatímco v obou výše uvedených případech šlo o okolnosti přímo související s přímým vynakládáním prostředků z veřejných rozpočtů (prostřednictvím zadávacího řízení) resp. s nakládáním s majetkem územně samosprávného celku (prostřednictvím veřejné soutěže v širším smyslu), v dané věci je vazba na vynakládání veřejných prostředků užší a svým charakterem spíše nepřímá, zprostředkovaná.
37. Přestože tedy soud neopomenul ani argumentaci žalobce poukazující na zásadu transparentnosti řízení o novém přídělu, resp. transparentnosti procesu ocenění (§ 5 odst. 4 a § 130 odst. 1 poslední věty zákona č. 127/2005 Sb.), nemohl soud bez dalšího souhlasit se závěrem žalobce o nezbytnosti analogické aplikace závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v označeném rozsudku ve věci veřejné soutěže.
38. Za významné hledisko přitom zdejší soud rovněž považoval výslovné sdělení nesouhlasu třetí osoby, která Stanovisko advokátní kanceláře žalovanému dobrovolně poskytla, s jakýmkoli dalším zveřejněním této informace žalovaným, které vyplývá z obsahu správního spisu a z něhož nadto vyplývá další případný důvod odeprání poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb.
39. Konečně soud v daném případě neopomenul zohlednit ani tu skutečnost, že na rozdíl od výše uvedených případů se v nyní posuzované věci jednalo o informaci, jejímž původcem nebyla přímo třetí osoba, ale která byla této třetí osobě poskytnuta další, jinou osobou, jejím právním poradcem.
40. Zdejší soud se proto neztotožnil s tím okruhem žalobních námitek, jimiž žalobce poukazoval na nemožnost aplikace omezení předvídaného v § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. z titulu žalobcem tvrzeného „zúřednění“ předmětné informace. Městský soud v Praze se naopak v kontextu posuzované věci z výše popsaných důvodů přidržel těch judikatorních závěrů, dle kterých platí, že přestože je třeba jakékoli omezení práva na informace vykládat restriktivně, při interpretaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je nutno reflektovat rovněž smysl a účel předmětného ustanovení, kterým je ochrana

dobrovolně poskytnutých informací, které nemají *prima facie* zásadní význam pro kontrolu nakládání s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, čj. 9 As 101/2011 - 108).

41. Ve vztahu k tomuto okruhu žalobních bodů proto zdejší soud uzavírá, že v posuzované věci byly naplněny všechny tři podmínky aplikace omezení předvídaného § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., neboť se v případě Stanoviska advokátní kanceláře jednalo o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, kterou třetí osoba nebyla povinna předat žalovanému coby povinnému subjektu, přičemž třetí osoba, která informaci povinnému subjektu poskytla, neudělila s poskytnutím informace souhlas (resp. s poskytnutím informace dokonce výslovně nesouhlasila). V předmětném případě pak nebylo možno z pohledu zdejšího soudu ani při reflexi závěrů správních soudů omezujících aplikaci uvedené ustanovení v oblasti veřejných zakázek a veřejných soutěží dovodit konkludentní souhlas třetí osoby s poskytnutím předmětné informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Žalobním námitkám poukazujícím na nezákonnost napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí proto soud nepřisvědčil.

K § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

42. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná rovněž ve vztahu k odepření informací požadovaných pod body č. 1 a 2 žádosti o poskytnutí informace. Má za to, že žalovaný nebyl oprávněn odmítnout poskytnutí požadovaných informací s poukazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce zdůrazňoval, že předmětné dotazy nekladal s cílem dosáhnout výkladu příslušných právních předpisů, ale usiloval o informaci, zda existuje nějaké rozhodnutí, úřední postup, správní akt či jiný podobný zdroj práv a povinností, z nichž by plynula povinnost žalovaného nebo znalce k zohlednění údajné tržní nevýhody. Odmítal přitom tvrzení žalovaného, že požadované informace mu již byly poskytnuty.
43. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
44. Předmětné ustanovení § 2 odst. 4 bylo do zákona č. 106/1999 Sb. včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. Ze zvláštní části důvodové zprávy k předmětnému ustanovení se přitom podává, že *„povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval, a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů“* (sněmovní tisk č. 991, 4. volební období 2002-2006, digitální depozitář, www.psp.cz)
45. Správní soudy ve vztahu k předmětnému ustanovení dovodily, že § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. upravuje tři samostatné okruhy situací. Jejich jednotícím prvkem je to, že

se týkají žádosti o informace, které dosud neexistují, a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žádosti vyhovět.

46. Rozhodovací praxe správních soudů tedy stojí ve vztahu ke všem důvodům odmítnutí informace dle uvedeného ustanovení na závěru, že při aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba žádost o informace odmítnout rozhodnutím, vydaným podle § 15 odst. 1 tohoto zákona (předmětné ustanovení je tedy chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace). Současné správní soudy konstantně judikují, že z hlediska hmotněprávního pak může být žádost odmítnuta, jsou-li splněny dvě podmínky: požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje (nebyla vytvořena, resp. zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3 zákona, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již „neexistuje“) a současně povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat.
47. Zdejší soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2015, čj. 3 As 115/2014 - 29, či ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 55/2014 - 33.
48. Ve vztahu k odepření poskytnutí informací k dotazům na názory povinného subjektu Nejvyšší správní soud v naposledy označeném rozhodnutí v tomto směru akcentoval, že *„ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v citovaném rozsudku nelze § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. vykládat tak, že dopadá na objektivně existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu a jejichž obsahem je vyjádření názoru povinného subjektu na určitou věc. Výluka z práva na informace obsažená v citovaném ustanovení se tak týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Nejvyšší správní soud zde současně zdůraznil, že je nerozhodné, do jaké míry je požadovaná informace závazná, a to ať již pro služebně podřízené osoby či instančně podřízené správní orgány, nebo pro adresáty veřejné správy. Stejně tak není rozhodné, zda se jedná o názor oficiální, vyjádřený (resp. schválený) představenými osobami povinného subjektu, či o názor zaujatý úředními osobami, které se dané problematice věnují, aniž by měl „punc“ názoru oficiálního“*
49. Obdobně v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„účelem výlučky dotazů na názor povinného subjektu z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím je zabránit tomu, aby se jednotlivci obraceli na povinné subjekty s žádostmi o právní rady, předběžné posouzení či hodnocení záměrů těchto osob apod. Právo na informace zahrnuje pouze poskytování informací, nikoliv jejich interpretaci či hodnocení ze strany povinných subjektů. Vyhodnocení získaných informací je plně na žadatelích o informace, neboť tím je naplněn samotný cíl práva na informace (tj. politického práva zaručeného ústavním pořádkem), tedy vnější kontrola veřejné moci ze strany jednotlivců“*.
50. Pro úplnost v dané souvislosti městský soud doplňuje, že k obdobným závěrům se rozhodovací praxe správních soudů klonila i před vložení § 2 odst. 4 do zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti lze poukázat např. na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2005, čj. 10 Ca 174/2005 - 20, č. 769/2006 Sb. NSS, kde zdejší soud dospěl k závěru, že *„z uvedeného výčtu okruhu působnosti žalovaného je zřejmé, že do této působnosti*

nepatří poskytovat obecně výklad právních norem či zaujímat odborná teoretická stanoviska k jejich aplikaci. Byť žalovaný při své činnosti (např. při přípravě zákonů) nutně musí znát odpovědi na žalobcem položené otázky, nejde o druh informací o činnosti žalovaného, na které by zákon č. 106/1999 Sb. dopadal, neboť jde o posouzení právních otázek, a jejich výkladem se zabývají jiné instituce (právníkové fakulty, Ústav státu a práva), zejména pak k tomuto účelu, tj. poskytnout právní pomoc, slouží soukromým osobám advokacie (§ 1, § 2 zákona o advokacii)“.

51. Jakkoli tedy v obecné rovině nelze vyloučit, že povinný subjekt může požadavku na sdělení názoru či výkladu právních norem vyhovět a může takové stanovisko poskytnout (v rámci principu dobré správy), ustálená rozhodovací praxe správních soudů stojí na závěru, že se žadatel poskytnutí takové informace nemůže nárokově domoci v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Ke shodnému závěru přitom dospívají i relevantní doktrinální závěry (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).
52. V posuzované věci se žalobce pod body č. 1 a 2 žádosti o poskytnutí informace domáhal poskytnutí odpovědi na dotaz, zda je žalovaný či znalec povinen v rámci ocenění, jež bylo předmětem žalobcem označeného znaleckého posudku, kompenzovat údajnou tržní nevýhodu společnosti O2, a pro případ, že tomu tak je, požadoval sdělení informace o tom, z čeho konkrétně tato povinnost plyne.
53. Žalovaný odmítl poskytnout předmětné informace s tím, že otázky žalobce směřují k výkladu zákona č. 127/2005 Sb., resp. zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, přičemž se jedná o dotaz na názor žalovaného jako povinného subjektu, na který se zákon č. 106/1999 Sb. nevztahuje. Systematickým výkladem obsahu Žádosti o poskytnutí informace žalovaný dovodil, že dotazy týkající se povinností založených jinak než právní normou byly žalobci zodpovězeny v odpovědi na otázky č. 3 a 4, přičemž nezodpovězené zůstaly pouze dotazy mířící se na zákonné povinnosti žalovaného a znalce, které směřují k výkladu právní normy.
54. Městský soud dospěl v souladu s výše popsányými judikatorními mantinely k aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud s ohledem na systematický výklad znění žádosti o poskytnutí informace ve vztahu k dotazům položeným pod bodem č. 1 a 2 této žádosti odmítl prvostupňovým rozhodnutím požadované informace poskytnout s poukazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž současně přípisem z téhož dne žalobci poskytl informace požadované pod body č. 3 – 5 žádosti.
55. Soud podotýká, že žalobci nelze přisvědčit v jeho námitce, že z dotazů pod body č. 1 a 2 žádosti o poskytnutí informace bylo zřejmé, že nesměřují k obecnému výkladu právních předpisů. Právě naopak je podle přesvědčení soudu z obsahu podané žádosti patrné, že zatímco pod body č. 1 a 2 se žalobce dotazoval na to, zda žalovanému a znalci plyne obecná povinnost zohlednit v rámci znaleckého ocenění tvrzenou konkurenční nevýhodu, v dotazech č. 3 a 4 pak směřoval ke zjištění skutečností, zda byl znalec v konkrétním případě k takovému kroku zavázán konkrétním pokynem žalovaného a zda mu v té souvislosti byly ze strany žalovaného poskytnuty nějaké podklady a instrukce.
56. Konstruoval-li tedy žalobce podanou žádost o poskytnutí informace tímto způsobem, žalovaný podle soudu nepochybil, pokud k dotazům pod body č. 3 a 4 požadované informace poskytl a současně odmítl vyhovět dotazům, u nichž s ohledem na systematický výklad žádosti legitimně usoudil, že se jimi žalobce dotazuje na to, zda je žalovanému či

znalci uložena obecná právní povinnost zohlednit tvrzenou konkurenční nevýhodu. Opačný závěr by v souladu s přílehlavým tvrzením žalovaného mířil k faktickému obsahovému překrytí dotazů č. 1 a 2 s dotazy č. 3 a 4, které míří ke zjištění, zda byl znalec nějakým způsobem instruován před nebo v průběhu vypracovávání posudku. Soud se v tomto směru ztotožňuje s žalovaným, že dotazy č. 1 a 2 směřují k výkladu zákona, neboť jiný výklad by do značné míry popíral smysluplnost dotazů č. 3 a 4, a požadované informace proto nebylo možno poskytnout.

57. Zdejší soud přitom nepřehlédl, že žalobce se ve svém rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí ve vztahu k odmítnutí informací k dotazům pod body č. 1 a 2 omezil na námitku nemožnosti aplikace § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., aniž by současně jakkoli procesně relevantním způsobem zpochybňoval rozsah informací poskytnutých mu k dotazům pod body č. 3 a 4 přípisem žalovaného ze dne 26. 6. 2015, čj. ČTÚ-35 093/2015-613. Žalovaný pak na půdorysu těchto námitek brojících proti částečnému odmítnutí poskytnutí požadovaných informací rozhodoval toliko o takto vymezeném předmětu věci, tj. zákonnosti odmítnutí poskytnutí informací požadovaných pod body č. 1 a 2. Za situace, kdy žalobce rozsah odpovědi na dotazy pod body č. 3 a 4 v rozkladu nezpochybnil ani nepodal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., s námitkou neposkytnutí všech informací požadovaných pod body č. 3 a 4 žádosti o poskytnutí informace, nemohl soud nyní s ohledem na zásady soudního řízení správního přezkoumávat, zda byly žalobci poskytnuty všechny informace požadované v bodech č. 3 a 4 jeho žádosti, neboť by nepřipustně překročil předmět tohoto řízení. Z tohoto důvodu se tedy soud nemohl zabývat těmi námitkami, jimiž žalobce brojil proti rozsahu informací poskytnutých mu k těm jeho dotazům, ve vztahu k nimž žalovaný nerozhodl o odmítnutí žádosti.
58. S ohledem na uvedené není pochyb o tom, že žalovaný nezatížil svá rozhodnutí vydaná v této věci vadou nezákonnosti spočívající v nesprávné aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k dotazům pod body č. 1 a 2 žádosti o poskytnutí informací, když v důsledku konstrukce podané žádosti zvolené žalobcem uzavřel, že prvními dvěma dotazy žalobce požaduje sdělení informace o (právním) názoru žalovaného jako povinného subjektu stran toho, zda je žalovanému či znalci uložena obecná povinnost reflektovat v rámci znaleckého ocenění nového přidělu tvrzenou konkurenční nevýhodu společnosti O2. Uvedené dotazy spadají v souladu s výše rekapitulovanými judikatorními závěry správních soudů do kategorie dotazů na názor, resp. právní názor povinného subjektu a směřují nade vší pochybnost k výkladu právních norem. Se zřetelem k závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy platí, že žalovaný postupoval správně, pokud poskytnutí požadovaných informací odepřel.
59. Pro úplnost soud podotýká, že pokud pak žalovaný v rámci své procesní obrany v tomto řízení sdělil žalobci další informace, včetně informace stran povinnosti znalce zohlednit v rámci ocenění i tvrzenou tržní nevýhodu spolu se všemi dalšími skutečnostmi rozhodnými pro posouzení odborné skutkové otázky ceny přidělu (srov. především shora rekapitulovaný obsah vyjádření žalovaného ze dne 21. 10. 2015), postupoval v souladu s výše připomenutými doktrinárními závěry stran možnosti tyto informace poskytnout s ohledem na principy dobré správy mimo režim svobodného přístupu k informacím. Tato okolnost však v rozporu s tvrzením žalobce uvedeným v replice není způsobila ničeho změnit na nemožnosti domoci se požadované informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb.

60. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud přitom se zřetelem k výše uvedenému neprováděl dokazování žalobcem navrženými důkazními prostředky, neboť jejich provedení by nemohlo na shora vyslovených závěrech stran přílehlavé aplikace § 11 odst. 2 písm. a) a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. podle přesvědčení soudu ničeho změnit.
61. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. května 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu